

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 15 0 У 004297 19 Увп
Бањалука, 19.5.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхиње Ђурковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће записничара Тамаре Кочић, у управном спору по тужби Д. П. из Г., заступаној по пуномоћнику О. Л. адвокату из Т. (у даљем тексту: тужила), против рјешења број 06/004-5-573/19 од 20.3.2019. године Фонда ... (у даљем тексту: тужени), у предмету остваривања права на рефундацију трошкова набавке лијека, одлучујући о захтјеву туженог за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Требињу број 15 0 У 004297 19 У од 25.6.2019. године, у нејавној сједници одржаној дана 19.5.2021. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев туженог да му тужила надокнади трошкове поступка.

Одбија се захтјев тужиле да јој тужени надокнади трошкове одговора на захтјев за ванредно преиспитивање пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом је, у ставу 1. изреке уважена тужба и поништен оспорени акт којим је одбијена жалба тужиле изјављена на рјешење Филијала ... у Т. (у даљем тексту: Филијала Т.) број 17/054-640/18 од 21.1.2019.године, којим је одбијен захтјев тужиле за рефундацију трошкова набавке лијека " Kadcyла amp" у износу од 5.238,05 КМ. Ставом 2. изреке пресуде је обавезан тужени да тужили надокнади трошкове управног спора у укупном износу од 750 КМ, у року од 30 дана од дана достављања пресуде.

Уважавање тужбе и поништавање оспореног акта образложено је разлозима да оспорени акт није правилан, јер тужени није утврдио све чињенице и околности које су од важности за доношење законитог и правилног рјешења, чиме је повријеђен члан 8. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18 у даљем тексту: ЗОУП) будући да се тужени уопште није бавио утврђивањем чињенице да ли је у конкретном случају испуњен услов за рефундацију трошкова набавке лијека, у складу са одредбом члана 57. став 1. тачка ђ) Правилника о садржају, обиму и начину остваривања права на здравствену заштиту („Службени гласник РС“ број 102/11, 117/11, 128/11, 101/12, 28/16, 83/16, 109/17, 115/17, 17/18, 53/18, 59/18 и 112/18, у даљем тексту: Правилник). Тужени и није дао одговор на жалбене наводе да је лијек препоручен од стране конзилијума љекара као неопходан за лијечење, те да на листама лијекова и не постоји одговарајући замјенски лијек, сходно чему су учињене повреде правила

поступка из члана 230. став 2. ЗОУП-а, па су испуњени услови за поништавање оспореног акта.

Благовремено поднесеним захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужени побија њену законитост, из разлога предвиђених у одредби члана 35. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС) што се односи на повреду закона, другог прописа или општег акта и повреду прописа о поступку које је могла бити од утицаја на рјешење ствари. Истиче да је оспорени акт правилан, будући да набавка предметног лијека није предложена од стране комисије за лијекове болнице, јер та комисија није исто што и мјешовити онколошки конзилијум болнице, сходно чему није било основа за примјену члана 57. тачка њ) Правилника, имајући у виду да се лијек не налази на Листи цитотоксичних, биолошких и пратећих лијекова туженог Фонд („Службени гласник РС“ број 23/17 и 59/18) а ни на Листи лијекова са посебним начином набавке („Службени гласник РС“ број 111/15, 100/16, 1/17, 59/18 и 112/18). Предлаже да се побијана пресуда преиначи тако да се тужба одбије, а тужиља обавезе да сноси трошкове поступка, укључујући таксу на предметни захтјев и трошкове од 750 КМ које јој је тужени исплатио на име обавезе за накнаду трошкова управног спора по побијаној пресуди.

Тужиља у одговору на захтјев истиче да је побијана пресуда правилна, па тужени у захтјеву не наводи ниједан законски разлог за оспоравање пресуде. Наглашава да је потреба за узимањем наведеног лијека узрокована њеним тешким обољењем карцинома дојке, па је тужени у оспореном акту „намјерно пропустио“ да наведе дијагнозу тог обољења као битну чињеницу, што указује на паушалност образложења оспореног акта, имајући у виду да се она налази на интензивном лијечењу и настоји да побиједи тешку болест. Како је неспорно да је Мјешовити онколошки конзилијум Универзитетске б. Ф. индиковало наставак лијечења за још 3 циклуса са предметним лијеком, без основа су разлози туженог за доношење оспореног акта. Предлаже да се захтјев одбије, а тужени обавезе да јој надокнади трошкове давања одговора на предметни захтјев по пуномоћнику адвокату у износу од 1.125 КМ.

Размотривши захтјев, одговор тужиље, побијану пресуду и остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из садржаја списа произилази да је Филијала Т. одбила захтјев тужиље за рефундацију трошкова набавке лијека "Kadcyla amp" у износу од 5.238,05 КМ, позивањем на Стручно мишљење Сектора за ... туженог број 09/054-3-8414/18 од 13.12.2018. године у којем је наведено да се тужиља лијечи под дијагнозом "Neoplasma malignum mammae" за коју је у терапији препоручен предметни лијек који се не налази на листама лијекова туженог Фонд, па да стога није предложена рефундација набавке тог лијека. На то рјешење тужиља је изјавила жалбу, истичући да је тај лијек предложен од Мјешовитог онколошког конзилијума Универзитетске болнице Ф. под бројем 472/18 од 5.9.2018. године, па како је неопходан за њено лијечење, испуњени су услови да се удовољи њеном захтјеву, а тужени је оспореним актом одбио жалбу као неосновану позивајући се на мишљење Стручних консултаната туженог Фонда од 5.3.2019. године у којем је наведено да се предметни лијек не налази на Листи цитотоксичних, биолошких и пратећих лијекова туженог Фонда, као ни на Листи лијекова са посебним начином набавке. Оспорени акт је поништен побијаном пресудом, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна и законита.

Правилно се у побијаној пресуди наводи да како је од стране Мјешовитог онколошког конзилијума Универзитетске болнице Ф. од 5.9.2018. године препоручено лијечење тужиље предметним лијеком за још 3 циклуса, у складу са којом препоруком је тужилца и набавила предметни лијек, њен захтјев је и требало рјешавати у складу са одредбом члана 57. став 1. тачка ђ) Правилника, која предвиђа право на рефундацију трошкова набавке лијека у случају када се лијек не налази на Листи цитотоксичних, биолошких и пратећих лијекова туженог Фонд, а ради се о лијеку који је препоручен од стране комисије за лијекове болнице, па је осигурано лице купило препоручени лијек – на терет средстава здравствене установе која је дала приједлог.

Сходно томе, не могу се прихватити као оправдани наводи туженог да Мјешовити онколошки конзилијум није исто што и комисија за лијекове болнице, те да та комисија није препоручила наведени лијек, а у ком смислу је и дато ваљано образложење у побијаној пресуди, у вези са чим су и учињене повреде правила поступка из члана 8. ЗОУП-а у погледу утврђивања правог стања ствари и свих чињеница и околности које су од важности за доношење законитог и правилног рјешења, имајући у виду тешко обољење тужиље и потребу за лијечењем управо предметним лијеком, који јој је неспорно препоручен од стране здравствене установе у којој се лијечила, јер би у супротном значило да тужилца и нема право на здравствену заштиту.

Како тужени није дао одговор на те жалбене приговоре тужиље, тиме је повријеђена и одредба члана 230. став 2. ЗОУП-а, како је то правилно констатовано у побијаној пресуди.

С тим у вези треба нагласити да је Уставом Републике Српске у члану 37. предвиђено да свако има право на заштиту здравља и да је зајамчено право на здравствену заштиту у складу са законом, а чланом 17. Закона о здравственој заштити („Службени гласник РС“ број 106/09 и 44/15) прописано да сваки грађанин има право да здравствену заштиту остварује уз поштовање највишег могућег стандарда људских права и вриједности, па да је у циљу спречавања даљег оштећења здравља, обавеза осигураника, у смислу члана 21. став 1. тог закона, да чува и унапређује сопствено здравље, здравље других људи, као и животну и јавну средину, сходно чему су у поступку одбијања тужилиног захтјева у конкретном случају изостали ваљани и аргументовани разлози.

Стога, како ни остали наводи туженог из захтјева нису могли утицати на другачије одлучивање, по оцјени овог суда у побијаној пресуди нису остварени разлози из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а који би били од утицаја на њену законитост, па се захтјев туженог, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, одбија.

Како је предметни захтјев одбијен, то у смислу члана 49. и 49а. ЗУС-а нису испуњени ни услови да се тужилца обавезе да туженом надокнади трошкове управног спора на чије плаћање је тужени обавезан побијаном пресудом, па је и тај захтјев туженог одбијен.

Одлука о одбијању захтјева тужилца за накнаду трошкова за састав одговора на предметни захтјев туженог, заснива се на одредби члана 387. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13) који закон се сходно члану 48. ЗУС-а примјењује у управним споровима на питања која нису регулисана ЗУС-ом, имајући у виду да давање одговора на захтјев и није обавезна радња

у управном спору, нити је допринијела одлуци овог суда, па тако да њеним пропуштањем не настају никакве посљедице за странку, сходно чему се ни накнада трошкова за давање одговора на предметни захтјев не може сматрати оправданом.

Записничар
Тамара Кочић

Предсједник вијећа
Страхиња Ђурковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић